

Jaguar A. Udstationeredes første gang i Europa i 1974. Der findes i dag 153 i Europa, hvoraf 108 hører under NATO (45 er franske). Flyenes aktionsradius er 850 km; de kan medbringe én eller to AN-52 bomber. Storbritannien har 108 Jaguar A.

Tornado IDS. Udstationeredes første gang i 1981. Der findes i dag 596 i Europa. Flyenes aktionsradius er 1.390 km; de kan medbringe B-28/-43/-57/-61 bomber eller WE-177. Følgende lande har Tornado: Forbundsrepublikken Tyskland (288), Italien (98) og Storbritannien (210). Ifølge Military Balance 1988-89 er kun de britiske fly armeret med kernevåben.

Endvidere er i alt 368 *amerikanske* dobbelt-egnede fly stationeret i Europa:

156 F-16C/D i Forbundsrepublikken Tyskland,

72 F-16C/D i Italien,

140 F-111E-F i Storbritannien.

F-111E-F har en rækkevidde på 1.750 km; de kan medbringe 3 B-61 bomber. F-111 er i øjeblikket NATO's eneste fly til angreb over længere afstande.

Alt i alt råder NATO således over 1.841 dobbeltegnede fly i Europa⁶).

Problemet med fritfaldsbomberne er, at de skal transporteres helt ind over målet af fly, som er sårbare over for luftforsvar. Da man antager, at Warszawapagten besidder et stærkt luftforsvar, må man regne med, at kun et begrænset antal fly vil kunne nå deres mål.

b. Dybvandsbomber

Til forsvar mod ubåde råder SACEUR over ca. 200 dybvandsbomber af typen *B-57* med en sprængkraft på mellem 5 og 20 KT. CEP regnes at være flere hundrede meter.

3. Søbaserede kernevåben

SACEUR råder over 400 SLBM-sprænghoveder. Desuden har USA i havene omkring Europa et antal skibe med korttrækkende kernevåben og krydsermissiler beregnet for angreb mod land, og USA, Storbritannien og Frankrig har tillige et antal dobbeltegnede hangarskibsfly (i alt ca. 460).

NATO's kernevåbensprænghoveder i Vesteuropa

Det samlede antal af kernevåbensprængho-

veder stationeret i Vesteuropa antages at have ligget forholdsvis stabilt omkring 6.000-7.000 fra midten af 1960'erne og frem til slutningen af 1970'erne.

I forbindelse med dobbeltbeslutningen i december 1979 besluttede NATO at reducere antallet af kernevåbensprænghoveder i Europa med 1.000, samt at de 572 nye mellemdistance-missiler med hver ét sprænghoved ét for ét skulle erstatte gamle kernevåbensprænghoveder.

På NPG's møde i Montebello i oktober 1983 besluttedes at foretage en yderligere reduktion af antallet af kernevåbensprænghoveder med 1.400. Når reduktionerne var tilendebragt ville dette lade ca. 4.600 kernevåbensprænghoveder tilbage i Vesteuropa.

Den tidligere øverstkommanderende i Europa, general Rogers, oplyste på NPG-mødet i maj 1985, hvilke kategorier af våben man ville trække tilbage og udfase. Reduktionerne skulle gennemføres inden 1989, men var allerede tilendebragt forinden. Der var herefter følgende typer af taktiske kernevåben i Europa: artilleri, Lance-missiler, flybomber og dybvandsbomber.

Med INF-aftalen fra december 1987 om tilintetgørelsen af supermagternes landbaserede INF-missiler skulle NATO's samlede antal af kernevåbensprænghoveder i slutningen af 1991 komme ned på ca. 4.000.

Sammensætningen af disse 4.000 sprænghoveder kendes ikke med sikkerhed, men sammenligning af forskellige studier peger på følgende sammensætning⁷):

- 1.400-1.500 nukleare artillerigranater,
- 600-800 Lance-sprænghoveder,
- 1.400-1.700 flybomber,
- 200 dybvandsbomber.

Moderniseringsplanerne

Det er af gode grunde ikke muligt at give en præcis vurdering af, hvilke systemer der konkret vil kunne blive tale om at modernisere. I det følgende vil en række af de systemer, som har været nævnt i den internationale faglitteratur, blive omtalt.

1. Landbaserede systemer

a. Artilleri

Moderniseringen af artillerigranaterne påbegyndtes i 1984 og omfatter nye 155 mm og 203